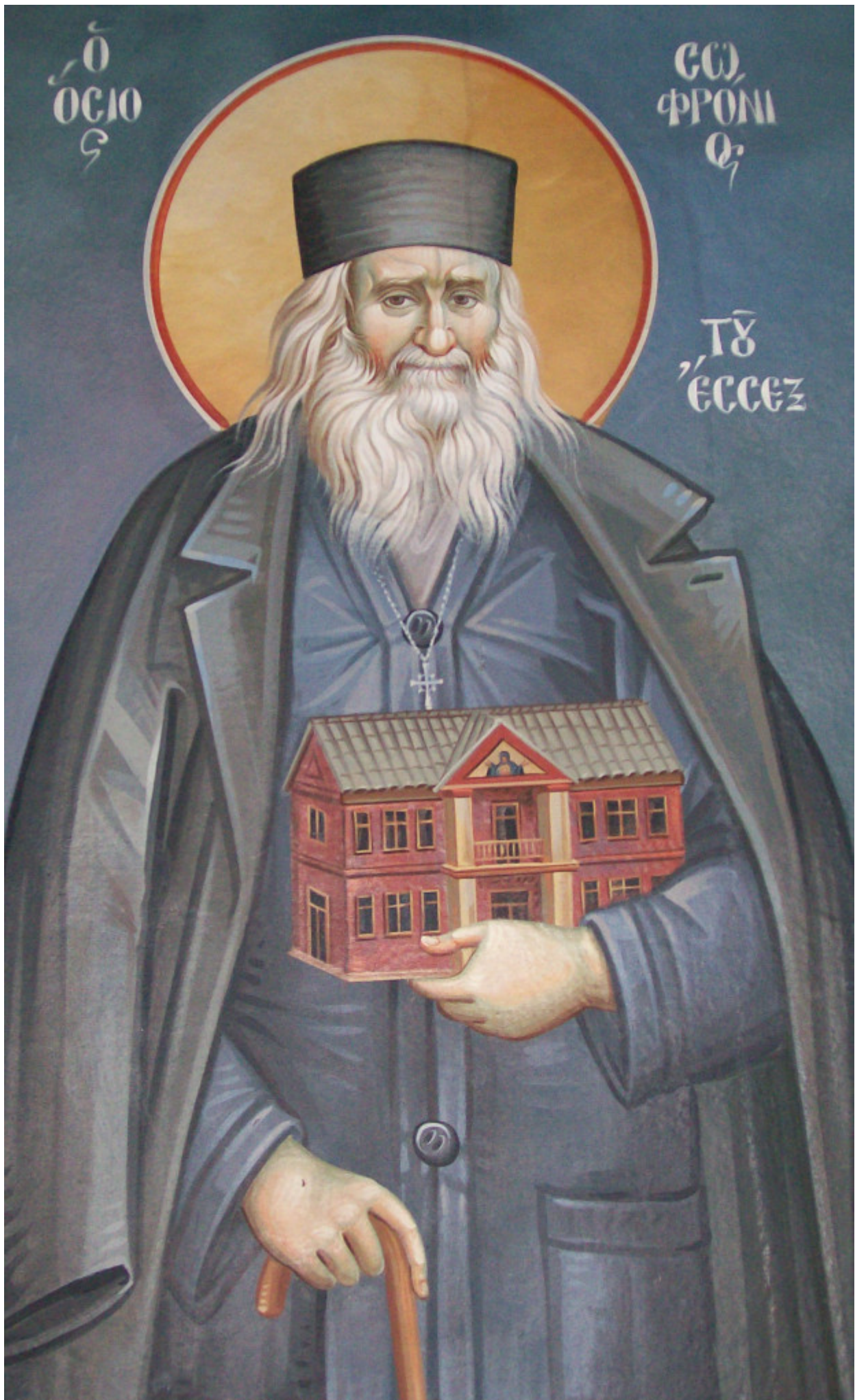

11 Ιουλίου 2013

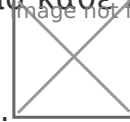
Ο Γέρων Σωφρόνιος του Essex -Μέρος Β´

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Σωφρόνιος Αγιορείτης-'Εσσεξ (Σαχάρωφ) / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Συναξαριακές Μορφές

Ο ἅγιος Σωφρόνιος τοῦ Ἐσσεξ. Τοιχογραφία τοῦ ναοῦ τῆς Παντάνασσας στο εὐλογημένο μετόχι τῆς

Έτσι, ο π. Σωφρόνιος επισκέφθηκε τον Άγιο Σιλουανό, που του διηγήθηκε τη ζωή του. Ανιστόρησε σε αυτόν τα δεκαπέντε χρόνια της πάλης του με τα πνεύματα της πονηρίας. Εμπιστεύθηκε σε αυτόν τον αποκαλυπτικό λόγο του Χριστού «κράτει τον νουν σου εις τον άδην και μη απελπίζου», που αποτέλεσε σταθμό στον πνευματικό του αγώνα, και με τη δύναμη του όποιου διασώθηκε από κάθε δαιμονική προσβολή

και καθαρίσθηκε από τους λογισμούς της υπερηφάνειας.

Ο Γέροντας Σωφρόνιος απέκτησε τέτοια πίστη και ευλάβεια προς τον Σιλουανό, ώστε με το πνεύμα του να προσκυνεί και τα αχνάρια των ποδιών του. Όπως ο ίδιος διηγιόταν και έγραφε, θεωρούσε τη γνωριμία και τον σύνδεσμο με τον Άγιο Σιλουανό ως τη μεγαλύτερη προς αυτόν δωρεά του Θεού. Το ιστορικό αυτό γεγονός είχε καθοριστική σημασία για τη μετέπειτα πνευματική εξέλιξη και θεολογία του. Η επικοινωνία του με τον Άγιο έδωσε στον Γέροντα τη διαβεβαίωση για το πνεύμα της μετανοίας με το οποίο εμφορείτο ως τότε. Πληροφορήθηκε στη διδαχή του και με ακλόνητη πίστη στον λόγο του απέκτησε σταθερότητα στην ασκητική ζωή του και οδηγήθηκε στην απάθεια. Έζησε το υπόλοιπο των ημερών του, στην έρημο και αργότερα στη διακονία του μέσα στον κόσμο, μαρτυρώντας ότι μόνο με την εκούσια κατάβαση στον Άδη, χάριν της εντολής, ο πιστός τοποθετείται στην οδό του Θεού, μαθαίνει την απερίγραπτη ταπείνωση του Χριστού και ενώνεται μαζί Του.

Ο γέροντας

Κατακοσμήθηκε με πολλά και μεγάλα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Μεγαλύτερη εντύπωση απ' όλα δημιουργούσε ο λόγος του Θεού, που άρπαζε με την προσευχή του και κυοφορούσε ενεργά στην καρδιά του. Ήταν ο άνθρωπος του Λόγου. Κάθε επαφή μαζί του ήταν άνοιγμα ζωής και θεωρίας, και ο πιο συνήθης λόγος του πληροφορούσε με χάρη αυτούς που τον προσέγγιζαν. Προσευχόταν εκτενώς και με ένταση για τους πάσχοντες και χαιρόταν ακόμη περισσότερο και από το θαύμα, όταν ο λόγος και η προσευχή του μεταποιούσαν την καρδιά τους. Αγωνιζόταν να μειώσει τον πόνο τους, αλλά εκδαπανόταν μέχρι τέλους να διακονήσει το μεγαλύτερο και σημαντικότερο θαύμα της πρόσκαιρης υπάρξεως: την ένωση του ανθρωπίνου είναι με το Πνεύμα του ζώντος και αιωνίου Θεού.

Κανένα φαινόμενο της πνευματικής ζωής δεν εξέπληττε τον Γέροντα. Είχε διανύσει όλη την οδό. Εκτεινόταν συγχρόνως προς απύθμενα βάθη και αθεώρητα

ύψη. Είχε το χάρισμα της μετανοίας και γνώριζε επίσης τις αλλοιώσεις και τα ενεργήματα της νοεράς προσευχής. Ήταν μαθητευμένος στον ανακαινιστικό λόγο του Χριστού και αφομοιωμένος στη μαρτυρική ιερωσύνη Του. Αγαπούσε με πάθος τη θεία Λειτουργία και βεβαίωνε ότι η ορθή τέλεση της αφήνει τους ίδιους καρπούς χάριτος στο επίπεδο της προσευχής, όπως η ησυχαστική προσευχή της έρημου.

Ο Γέροντας δεν ήταν ποτέ απόλυτος από στείρα αυτάρκεια στη λογική από αυτοπεποίθηση στην πολυπειρία της ζωής του, αλλά πάντοτε διαμέσου της αδιάλειπτης και ταπεινής προσευχής του γνώριζε το μυστήριο των οδών της σωτηρίας. Σε κάθε άνθρωπο που τον προσέγγιζε μετέδιδε κατάλληλο λόγο, ανάλογα με την ιδιαιτερότητα του χαρακτήρα του και τις δυνατότητες της φύσεως του. Όμοια με τον Διδάσκαλο του, τον Άγιο Σιλουανό, προσευχόταν στον ελεήμονα Κύριο να γνωρίσουν τον Σωτήρα Θεό όλοι οι λαοί της γης εν Πνεύματι Αγίω, και δοκίμαζε μεγάλη χαρά και ευγνωμοσύνη για την αναγέννηση έστω και ενός ακόμη πιστού.

Έλεγε: «Για να είσαι χριστιανός, πρέπει να είσαι καλλιτέχνης». Όπως οι καλλιτέχνες κατέχονται από το αντικείμενο της τέχνης τους και τον πόθο να το εκφράσουν με όσο το δυνατόν πιο τέλειο τρόπο, έτσι και ο χριστιανός κατέχεται από τον Χριστό και τον πόθο να φθάσει την ατελεύτητη τελειότητα Του.

Όταν αισθάνθηκε το τέλος του να εγγίζει, είπε: «Όλα τα έχω πει στον Θεό. Τελείωσα ο,τι είχα να κάνω. Τώρα πρέπει να φύγω». Τότε με ταπεινή τόλμη έγραψε θερμό γράμμα στον Παναγιώτατο και Σεπτό Πατριάρχη Βαρθολομαίο ευχαριστώντας Αυτόν από καρδιάς για όλη την εύνοια που έδειξε στη Μονή του. Εξέφρασε βαθιά ευγνωμοσύνη και παρακάλεσε τον Πατριάρχη να υπερασπίσει το εύθραυστο έργο των χειρών του: Ευλογών ευλόγησον τα της εμής μάνδρας ταπεινά πρόβατα, και μήποτε εγκαταλίπης τη Ση φιλοστόργω φροντίδι και ευδοκία τόπον σμικρόν, πτωχόν και ασήμαντον μεν, αλλ' εν δάκρυσι πολλοίς, και εκ βάθους στεναγμοίς, και αίματι και ιδρώτι ιδρυθέντα». Στο τέλος του γράμματος ζητά την ευλογία του Επισκόπου του, για να απέλθει «προς το ποθούμενον Φως της του Χριστού Αναστάσεως».

Ο Γέροντας αναπαύθηκε έν Κυρίω, αλλά συνεχίζει να υπηρετεί με τον λόγο του και τις πρεσβείες του το θαύμα που αγάπησε η ψυχή του: την αναγέννηση των πιστών και την πλούσια είσοδο τους στην αιώνια Βασιλεία του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού.

Θαυματουργός χάρη

Θαύματα κατά τη διάρκεια της ζωής του Γέροντα ως την ημέρα της κηδείας του, αλλά και μετά από τον θάνατο του, είδαμε πάμπολλα. Τα διηγούνται άνθρωποι από διάφορες χώρες του κόσμου. Μερικοί μάλιστα από τους ευεργετηθέντες, για να εκφράσουν την ευχαριστία τους, ανήγειραν ναούς και κατασκεύασαν εικόνες προς τιμή του Αγίου του Γέροντα, του οσίου Σιλουανού. Αντισταθήκαμε όμως στον πειρασμό να τα καταγράψουμε, για να μείνει η έμφαση στον χαρισματικό λόγο που του έδωσε ο Θεός, ικανό να εμπνεύσει και να οδηγήσει σε μετάνοια και σωτηρία.

Στο τέλος του Ευαγγελίου του ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος λέγει ότι, αν το καθένα από τα θαύματα του Ιησού αναγραφόταν ξεχωριστά, ούτε ο κόσμος όλος θα χωρούσε τα γραφόμενα βιβλία. Έτσι αρκείται στην παράθεση επτά μόνο σημείων που «εποίησεν» ο Ιησούς και της εκτεταμένης διδαχής των λόγων Του. Αλλά και οι Άγιοι του Θεού είναι μέτοχοι της ίδιας θείας ενεργείας που δεν μπορεί να χωρέσει ο κόσμος. Γι' αυτό και στους βίους των Αγίων, που ο Θεός δόξασε με τη δωρεά του αποκαλυπτικού Λόγου Του, παρατίθενται ένα ή δύο ή τρία θαύματα μόνο, ώστε να παραμείνει ο τονισμός και η προσοχή των πιστών στον προφητικό χαρακτήρα της διδασκαλίας τους προς καταρτισμό και οικοδομή του Σώματος της Εκκλησίας. Έχοντας τα παραπάνω ως κανόνα, τον όποιο άλλωστε και ο ίδιος ο Γέροντας ακολούθησε στην περιγραφή του βίου του Αγίου Σιλουανού, και υποκύπτοντας κάπως στην επίμονη παράκληση πολλών αδελφών και φίλων, προβαίνουμε στη διήγηση ενός μόνο θαυμαστού γεγονότος, που ο Θεός οικονόμησε σε μία κρίσιμη στιγμή της ζωής του Γέροντα, μαρτυρώντας έτσι την ευδοκία του θελήματος Του.

Όταν ο Γέροντας υπέβαλε αίτηση να εγκατασταθεί στην Αγγλία με όλη τη συνοδεία του, έγινε το έξης: Σε συνέντευξη του με τον Άγγλο πρόξενο στο Παρίσι ερωτήθηκε για ποιο λόγο ήθελε να μεταβεί στην Αγγλία και τι θα είχε να προσφέρει στη χώρα αυτή. Ο Γέροντας απάντησε ότι τίποτα δεν είχε να προσφέρει ούτε να συμβάλλει παραγωγικά στην οικονομία της, αλλά ότι γύρευε ένα ήσυχο μέρος για την προσευχή και τη λειτουργία. Και ο πρόξενος απορημένος μονολόγησε: «Παράξενοι άνθρωποι»!

Εκείνες τις ημέρες διεξαγόταν έντονη συζήτηση στη Βουλή της Μεγάλης Βρετανίας για το θέμα του μεταναστευτικού ρεύματος και για τους όρους, σύμφωνα με τους οποίους θα επιτρεπόταν η είσοδος των αλλοδαπών στη χώρα αυτή. Το θέμα ανέλαβε να ρυθμίσει ο τότε υπουργός Εσωτερικών, R. A. Butler, ο οποίος και πρότεινε να εισαγάγει «σημαντικές αλλαγές» στη μεταναστευτική πολιτική της Κυβερνήσεως. Απέρριψε την πρόταση των σοσιαλιστών να αλλάξουν το άρθρο του νόμου που περιόριζε την είσοδο των αλλοδαπών, αναγγέλλοντας ωστόσο ότι μερικοί περιορισμοί θα μετριασθούν: Οι παραχωρήσεις κυρίως θα αφορούν εύπορους ανθρώπους, που επιθυμούν να εγκαταβιώσουν στη χώρα μας,

γιατί αρέσει σ' αυτούς ο τρόπος της ζωής μας». Στην εισήγηση αυτή ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Εργατικού Κόμματος Hale διαφώνησε λέγοντας: «Αν οι Δώδεκα Απόστολοι κατέφθναν στο λιμάνι του Dover... τότε σύμφωνα με τους εξωτερικούς μας κανονισμούς θα μπορούσε να εισέλθει στη χώρα μας μόνο ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, στον οποίο τα τριάκοντα αργύρια θα επαρκούσαν να ζήσει κατά την περίοδο αναζητήσεως εργασίας, την οποία βρίσκοντας θα αποκτούσε το δικαίωμα να παρατείνει την προθεσμία της παραμονής του (βλέπε σχετικά τα πρακτικά των συζητήσεων της Βουλής στις εφημερίδες The Times και Daily Mail, Λονδίνο, 21 Νοεμβρίου 1958, σ. 9 και 12 και σ. 11 αντιστοίχως). Το κατά Πρόνοια Θεού περιστατικό αυτό προετοίμασε το έδαφος. Η αίτηση του Γέροντα για να μεταβεί με τη συνοδεία του στην Αγγλία ήταν η πρώτη που εξετάσθηκε και ικανοποιήθηκε αμέσως από τον ίδιο τον υπουργό Εσωτερικών R. A. Butler, ο οποίος έγραψε πάνω στην αίτηση την απόφαση: «Δώστε στον αρχιμανδρίτη Σωφρόνιο όλα όσα ζητεί»!

του Αρχιμανδρίτου Ζαχαρία Ζαχάρου

(Περιοδικό ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ τ. 3)